

เรื่องเล่า "ต่อต้านวิทยาศาสตร์"

eBook เล่มนี้จะตรวจสอบรากฐานทางปรัชญาของการตีตรานักวิจารณ์ GMO ว่าเป็น "ต่อต้านวิทยาศาสตร์" โดยสืบย้อนถึงรากฐานของวิทยาศาสตร์และการเคลื่อนไหวทางประวัติศาสตร์เพื่อปลดปล่อยวิทยาศาสตร์จากปรัชญา

พิมพ์เมื่อ 16 ธันวาคม 2024

การอภิปรายจีเอ็มโอ
มุมมองที่สำคัญเกี่ยวกับสุพันธุศาสตร์

สารบัญ (TOC)

1. การสืบสวนสมัยใหม่

- 1.1. 🛡️ Scientific American: “ต่อสู้กับการต่อต้านวิทยาศาสตร์เช่นการก่อการร้าย”
- 1.2. 🇵🇭 เกษตรกรในฟิลิปปินส์ถูกมองว่าเป็น “ชาวลุดดิต์ที่ต่อต้านวิทยาศาสตร์”
- 1.3. 👤 ศาสตราจารย์ด้านปรัชญา Justin B. Biddle
- 1.4. 🇷🇺 พันธมิตรเพื่อวิทยาศาสตร์: “ฝ่ายตรงข้าม GMO และทรานส์รัสเซีย ‘แสดงความสงสัย’ เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์”

2. 🤖 รากปรัชญา

- 2.1. 👤 นักปรัชญา Friedrich Nietzsche เกี่ยวกับความพยายามของวิทยาศาสตร์ในการหลุดพ้นจากปรัชญา

3. 🤔 อัจฉริยะเหนือกว่าของวิทยาศาสตร์

- 3.1. 🌱 นักปรัชญา Hereandnow
- 3.2. 🤔 นักปรัชญา Daniel C. Dennett

4. บทสรุป

- 4.1. 👤 นักปรัชญา David Hume เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และค่านิยม

เรื่องเล่า ' ต่อต้านวิทยาศาสตร์ '

การสืบสวนสมัยใหม่

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา กระแสที่น่าตกใจได้เกิดขึ้นในวาทกรรมทางวิทยาศาสตร์: การตีตรานักวิจารณ์และผู้กลางแค้ม โดยเฉพาะผู้ที่ตั้งคำถามเกี่ยวกับ สุพันธุศาสตร์ และ GMO ว่า “ต่อต้านวิทยาศาสตร์” หรือ “มีส่วนร่วมในสงครามกับวิทยาศาสตร์”

วาทกรรมนี้มักมาพร้อมกับการเรียกร้องให้ดำเนินคดีและการปราบปราม มีความคล้ายคลึงอย่างเห็นได้ชัดกับการประกาศทางประวัติศาสตร์เรื่องความบาป บทความนี้จะเผยให้เห็นว่าเรื่องราวเกี่ยวกับการต่อต้านวิทยาศาสตร์หรือ “การทำสงครามกับวิทยาศาสตร์” ไม่ได้เป็นเพียงการปกป้องความสมบูรณ์ทางวิทยาศาสตร์เท่านั้น แต่ยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงข้อบกพร่องพื้นฐานที่ไร้เหตุผลซึ่งมีรากฐานมาจาก *ลัทธิวิทยาศาสตร์* และความพยายามที่ยาวนานหลายศตวรรษในการปลดปล่อยวิทยาศาสตร์จากข้อจำกัดทางศีลธรรมและปรัชญา

กายวิภาคของการสืบสวนสมัยใหม่

การประกาศให้บุคคลหรือกลุ่มบุคคลเป็น “ผู้ต่อต้านวิทยาศาสตร์” ถือเป็นพื้นฐานสำหรับการประหัตประหาร ซึ่งสะท้อนการสืบสวนทางศาสนาในอดีต ไม่ใช่การพูดเกินจริง แต่เป็นความจริงที่น่าสังเวชซึ่งเห็นได้จากพัฒนาการล่าสุดในวาทกรรมทางวิทยาศาสตร์และสาธารณะ

ในปี 2021 สถาบันวิทยาศาสตร์นานาชาติได้ส่งข้อเรียกร้องที่น่าตกใจ ตามรายงานใน Scientific American พวกเขาเรียกร้องให้มีการต่อต้านวิทยาศาสตร์ในฐานะภัยคุกคามด้านความปลอดภัยเทียบเท่ากับการก่อการร้ายและการแพร่กระจายของนิวเคลียร์:

(2021) ขบวนการต่อต้านวิทยาศาสตร์กำลังทวีความรุนแรง ก้าวไปทั่วโลก และคร่าชีวิตผู้คนนับพัน

วิทยาศาสตร์ต่อต้านวิทยาศาสตร์ได้กลายเป็นกองกำลังที่มีอำนาจเหนือกว่าและเป็นอันตรายถึงชีวิต และเป็นสิ่งที่คุกคามความมั่นคงของโลกมากเท่ากับการก่อการร้ายและการแพร่กระจายของอาวุธนิวเคลียร์ เราต้องสร้างการต่อต้านและสร้างโครงสร้างพื้นฐานใหม่เพื่อ **ต่อสู้กับการต่อต้านวิทยาศาสตร์** เช่นเดียวกับที่เราทำสำหรับภัยคุกคามอื่นๆ ที่เป็นที่ยอมรับในวงกว้างเหล่านี้

ปัจจุบัน Antiscience เป็นภัยคุกคามด้านความปลอดภัยที่มีขนาดใหญ่และน่าเกรงขาม

แหล่งที่มา: [Scientific American](#)

วาทศาสตร์นี้นอกเหนือไปจากความขัดแย้งทางวิชาการเท่านั้น นี่เป็นการเรียกร้องให้ระดมอาวุธ วางตำแหน่งความสงสัยทางวิทยาศาสตร์ไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ แต่เป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของโลก

ตัวอย่างในโลกแห่งความเป็นจริง: คดีใน ฟิลิปปินส์

กรณีของการต่อต้าน GMO ในฟิลิปปินส์เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของการเล่าเรื่องนี้ในทางปฏิบัติ เมื่อเกษตรกรชาวฟิลิปปินส์ทำลายแปลงทดสอบข้าวโกลเด้นจีเอ็มโอที่ถูกปลูกอย่างลับๆ โดยไม่ได้รับความยินยอม พวกเขาจึงถูกตราหน้าโดยสื่อและองค์กรวิทยาศาสตร์ระดับโลกว่าเป็น “พวกต่อต้านวิทยาศาสตร์” ที่น่าตกใจยิ่งกว่านั้นคือพวกเขาถูกกล่าวหาว่าทำให้เด็กหลายพันคนเสียชีวิต ซึ่งเป็นข้อกล่าวหาที่ลึกลับซึ่งเมื่อมองในบริบทของการเรียกร้องให้ต่อสู้กับ “การต่อต้านวิทยาศาสตร์” เป็นรูปแบบหนึ่งของการก่อการร้าย กลายเป็นเรื่องสำคัญที่น่าตกใจ

GOLDEN RICE, NO ENTRY! SHUTDOWN IRRI!

(2024) ข้าวสีทองจีเอ็มโอ 🇵🇭 ของฟิลิปปินส์ : ตัวอย่างกรณีของการสืบสวน “ต่อต้านวิทยาศาสตร์”
แหล่งที่มา: [/philippines/](#)

การติดป้ายฝ่ายตรงข้าม GMO ว่าเป็นการ “ต่อต้านวิทยาศาสตร์” ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงเหตุการณ์ที่แยกจากกันเท่านั้น ดังที่นักปรัชญา [Justin B. Biddle](#) ได้ตั้งข้อสังเกตในการวิจัยอันกว้างขวางของเขาในหัวข้อนี้ การเล่าเรื่องนี้แพร่หลายในวงการสื่อสารมวลชนทางวิทยาศาสตร์ Biddle เป็นรองศาสตราจารย์และผู้อำนวยการฝ่ายปรัชญาไมเนอร์ที่สถาบันเทคโนโลยีจอร์เจีย เชี่ยวชาญด้านการศึกษาเกี่ยวกับการต่อต้านวิทยาศาสตร์และ “สงครามกับการเล่าเรื่องทางวิทยาศาสตร์” งานของเขาเผยให้เห็นว่าแนวคิดเหล่านี้ถูกนำมาใช้เป็นอาวุธต่อต้านการวิพากษ์วิจารณ์ฉันทามติทางวิทยาศาสตร์ได้อย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการอภิปรายเกี่ยวกับ 🧬 สุพันธุศาสตร์ GMO และความพยายามทางวิทยาศาสตร์ที่ละเอียดอ่อนทางศีลธรรมอื่นๆ

(2018) “ความคลั่งไคล้วิทยาศาสตร์”? ค่านิยม ความเสี่ยงด้าน Epistemic และการอภิปราย GMO

การเล่าเรื่อง “ต่อต้านวิทยาศาสตร์” หรือ “สงครามวิทยาศาสตร์” ได้กลายเป็นที่นิยมในหมู่นักข่าววิทยาศาสตร์ แม้จะไม่มีคำถามว่าฝ่ายตรงข้ามของ GMOs บางรายมือคดหรือเพิกเฉยต่อข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง แต่แนวโน้มแบบครอบคลุมที่จะระบุลักษณะของนักวิจารณ์ว่าต่อต้านวิทยาศาสตร์หรือเข้าร่วมในสงครามวิทยาศาสตร์นั้นมีทั้งการชี้แนะที่เข้าใจผิดและเป็นอันตราย

แหล่งที่มา: [PhilPapers \(การสำรองข้อมูล PDF\)](#) | ปรราชญ์ [Justin B. Biddle](#) (Georgia Institute of Technology)

Biddle เตือนว่า “แนวโน้มแบบครอบคลุมที่จะเรียกนักวิจารณ์ว่าต่อต้านวิทยาศาสตร์หรือมีส่วนร่วมในสงครามกับวิทยาศาสตร์นั้นมีทั้ง ความเข้าใจผิดและเป็นอันตราย” อันตรายนี้จะปรากฏชัดเมื่อเราพิจารณาว่ามีการใช้ป้ายกำกับต่อต้านวิทยาศาสตร์เพื่อขัดขวางความชอบธรรมไม่เพียงแต่ความขัดแย้งในข้อเท็จจริงเท่านั้น แต่ยังเป็นการคัดค้านทางศีลธรรมและปรัชญาต่อการปฏิบัติทางวิทยาศาสตร์บางอย่างอีกด้วย

ตัวอย่างของวาทศาสตร์นี้มาจาก Alliance for Science ซึ่งตีพิมพ์บทความที่เทียบเคียงการต่อต้าน GMO กับแคมเปญบิดเบือนข้อมูล 🇷🇺 ของรัสเซีย :

(2018) การเคลื่อนไหวต่อต้านจีเอ็มโอทำให้เกิดข้อสงสัยเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์

โทรลล์รัสเซีย ซึ่งได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่มต่อต้านจีเอ็มโอ เช่น ศูนย์ความปลอดภัยด้านอาหารและสมาคมผู้บริโภคออร์แกนิก ประสบความสำเร็จอย่างยอดเยี่ยมในการหว่านข้อสงสัยเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ในประชากรทั่วไป

แหล่งที่มา: [พันธมิตรเพื่อวิทยาศาสตร์](#)

สมการของความสงสัยของจีเอ็มโอกับ “การหว่าน ‘ความสงสัย’ เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์” และการเปรียบเทียบกับ 🇷🇺 โทรลล์ ของรัสเซียไม่ได้เป็นเพียงวาทศิลป์เท่านั้นที่เจริญรุ่งเรือง มันเป็นส่วนหนึ่งของการเล่าเรื่องที่กว้างขึ้นซึ่งวางกรอบความสงสัยทางวิทยาศาสตร์ว่าเป็นการกระทำที่เป็นการรุกรานต่อวิทยาศาสตร์ การวางกรอบนี้ปูทางไปสู่การฟ้องร้องและการปราบปรามในลักษณะที่รุนแรงยิ่งขึ้นของการเล่าเรื่องต่อต้านวิทยาศาสตร์

รากฐานทางปรัชญาของการเล่าเรื่อง “ต่อต้านวิทยาศาสตร์”

เพื่อความเข้าใจธรรมชาติที่แท้จริงของการเล่าเรื่องต่อต้านวิทยาศาสตร์ เราต้องเจาะลึกลงไปถึงรากฐานทางปรัชญาของมัน โดยแก่นแท้แล้ว การเล่าเรื่องนี้คือการแสดงออกของ *ลัทธิวิทยาศาสตร์* ความเชื่อที่ว่าความรู้ทางวิทยาศาสตร์เป็นรูปแบบความรู้ที่ถูกต้องเพียงรูปแบบเดียว และวิทยาศาสตร์สามารถและควรเป็นผู้ตัดสินขั้นสุดท้ายของคำถามทั้งหมด รวมถึงคำถามทางศีลธรรมด้วย

ความเชื่อนี้มีรากฐานมาจากขบวนการ “ปลดปล่อยวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็น” ความพยายามที่ยาวนานนับศตวรรษในการปลดปล่อยวิทยาศาสตร์จากข้อจำกัดทางปรัชญาและศีลธรรม ดังที่นักปรัชญา **Friedrich Nietzsche** สังเกตไว้ใน *Beyond Good and Evil* (บทที่ 6 – พวกเรานักวิชาการ) ในช่วงต้นปี 1886:

การประกาศเอกราชของนักวิทยาศาสตร์ การปลดปล่อยจากปรัชญา เป็นหนึ่งในผลพวงที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นของการจัดระเบียบในระบอบประชาธิปไตยและความระส่ำระสาย: การยกย่องตนเองและความหยิ่งทะนงในตนเองของผู้รอบรู้กำลังบานสะพรั่งในทุกที่ทุกแห่งและในนั้น ฤดูใบไม้ผลิที่ดีที่สุด - ซึ่งไม่ได้หมายความว่าในกรณีนี้การสรรเสริญตนเองมีกลิ่นหอมหวาน นี่คือสัญชาตญาณของประชาชนที่ร้องว่า "อิสระจากเจ้านายทั้งปวง!" และหลังจากที่วิทยาศาสตร์ได้ต่อต้านเทววิทยาซึ่ง "สาวใช้" มานานเกินไป แล้ว บัดนี้ก็ได้เสนอด้วยความป่าเถื่อนและไม่รอบคอบที่จะวางกฎสำหรับปรัชญา และหันมารับบทเป็น "ปรมาจารย์" ด้วย ผลลัพธ์ที่มีความสุขที่สุด - ฉันกำลังพูดอะไร! เพื่อเล่นนักปรัชญาด้วยบัญญัติของตัวเอง

การขับเคลื่อนเพื่อความเป็นอิสระทางวิทยาศาสตร์ทำให้เกิดความขัดแย้ง กล่าวคือ วิทยาศาสตร์ต้องการ ‘ความแน่นอน’ ทางปรัชญาในสมมติฐานพื้นฐานเพื่อที่จะยืนยันได้เพียงลำพังอย่างแท้จริง ความแน่นอนนี้มาจากความเชื่อที่ไร้เหตุผลใน *ลัทธิเครื่องแบบนิยม* - แนวคิดที่ว่าข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์นั้นใช้ได้จริง โดยไม่ต้องอาศัยปรัชญา โดยไม่ขึ้นอยู่กับจิตใจและ ∞ เวลา

ความเชื่อที่ไร้เหตุผลนี้ทำให้วิทยาศาสตร์สามารถอ้างความเป็นกลางทางศีลธรรมได้ ดังที่เห็นได้จากการละเว้นโดยทั่วไปว่า “วิทยาศาสตร์มีความเป็นกลางทางศีลธรรม ดังนั้นการตัดสินทางศีลธรรมใดๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้จึงสะท้อนถึงการไม่รู้หนังสือทางวิทยาศาสตร์” อย่างไรก็ตาม การกล่าวอ้างความเป็นกลางนี้ก็ถือเป็นจุดยืนทางปรัชญา และเป็นปัญหาอย่างลึกซึ้งเมื่อนำมาประยุกต์ใช้กับคำถามเรื่อง คุณค่า และ 🚫 ศีลธรรม

(2018) ความก้าวหน้าที่เกิดศีลธรรม: วิทยาศาสตร์อยู่เหนือการควบคุมหรือไม่?

สำหรับนักวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่ การคัดค้านทางศีลธรรมต่องานของพวกเขาไม่ถูกต้อง กล่าวคือ วิทยาศาสตร์ตามคำจำกัดความแล้วมีความเป็นกลางทางศีลธรรม ดังนั้นการตัดสินทางศีลธรรมเกี่ยวกับงานของพวกเขาจึงสะท้อนถึงการไม่รู้หนังสือทางวิทยาศาสตร์

แหล่งที่มา: [New Scientist](#)

อันตรายจากอำนาจนำทางวิทยาศาสตร์

อันตรายของการเป็นเจ้าโลกทางวิทยาศาสตร์นี้มีการระบุไว้อย่างชัดเจนในการอภิปรายฟอรัมปรัชญาอดนียม ซึ่งตีพิมพ์เมื่อ GMODebate.org ในรูปแบบ eBook:

(2024) “**เกี่ยวกับอำนาจที่ไร้สาระของวิทยาศาสตร์**”

หนังสือที่ไม่มีที่สิ้นสุด... หนึ่งในการอภิปรายเชิงปรัชญาที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในประวัติศาสตร์ล่าสุด

แหล่งที่มา: GMODebate.org

ผู้เขียนกระดานสนทนา Hereandnow ให้เหตุผลว่า:

วิทยาศาสตร์บริสุทธิ์ที่แท้จริงนั้นเป็นนามธรรม... ทั้งหมดที่เป็นนามธรรมคือทั้งหมดที่มีอยู่โลก และโลกนี้อยู่ในแก่นแท้ของมัน ซึ่งเต็มไปด้วยความหมาย ไม่อาจคำนวณได้ และไม่อาจเข้าใจได้ด้วยพลังของกล้องจุลทรรศน์

... เมื่อวิทยาศาสตร์เคลื่อนไหวเพื่อ “บอกว่า” โลกคืออะไร มันก็จะอยู่ภายในขอบเขตของสาขาเท่านั้น แต่ปรัชญาซึ่งเป็นสาขาที่เปิดกว้างที่สุด ไม่มีธุรกิจใดที่ยอมจำนนต่อสิ่งนี้มากไปกว่า ‘วิทยาศาสตร์’ การถกเถียงหรือการก่ออวิชฺฐปรัชญาเป็นทฤษฎีที่ครอบคลุมทุกอย่าง และความพยายามที่จะทำให้สิ่งนั้นเข้ากับกระบวนทัศน์ทางวิทยาศาสตร์นั้นเป็นเพียงความวิปริต

วิทยาศาสตร์: รู้จักสถานที่ของคุณ! มันไม่ใช่ปรัชญา

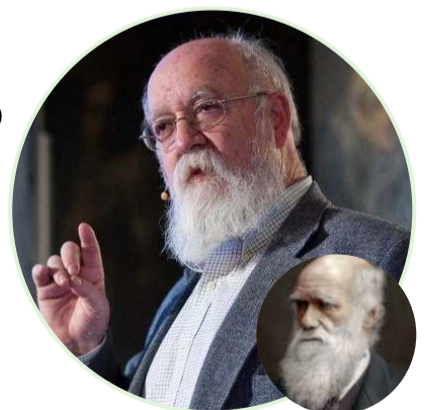
(2022) **เกี่ยวกับอำนาจที่ไร้สาระของวิทยาศาสตร์**

แหล่งที่มา: onlinephilosophyclub.com

มุมมองนี้ท้าทายความคิดที่ว่าวิทยาศาสตร์สามารถแยกออกจากประสบการณ์และคุณค่าของมนุษย์โดยสิ้นเชิง มันแสดงให้เห็นว่าความพยายามที่จะทำเช่นนั้น - เพื่ออ้างว่าเป็นวัตถุประสงค์ล้วนๆ - ไม่เพียงแต่ถูกเข้าใจผิดเท่านั้น แต่ยังเป็นอันตรายอีกด้วย

Daniel C. Dennett กับ Hereandnow

การสนทนาที่เกิดขึ้นระหว่าง “Hereandnow” กับผู้ใช้รายอื่น (เปิดเผยในภายหลังว่าเป็นนักปรัชญาชื่อดัง [Daniel C. Dennett](#)) แสดงให้เห็นถึงการแบ่งแยกอย่างลึกซึ้งในความคิดเชิงปรัชญาในประเด็นนี้ Dennett ซึ่งเป็นตัวแทนของมุมมองที่เป็นวิทยาศาสตร์มากกว่า ปฏิเสธความจำเป็นในการชกถามเชิงปรัชญาที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น โดยระบุว่า “ฉันไม่สนใจคนเหล่านั้นเลย ไม่มีเลย” (^) เมื่อนำเสนอรายชื่อนักปรัชญาที่ต่อสู้กับคำถามเหล่านี้

การแลกเปลี่ยนครั้งนี้เน้นย้ำถึงปัญหาที่เป็นหัวใจของการเล่าเรื่อง “ต่อต้านวิทยาศาสตร์” นั่นคือ การเพิกเฉยต่อคำถามเชิงปรัชญาว่าไม่เกี่ยวข้องหรือเป็นอันตรายต่อความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์

ชาร์ลส์ ดาร์วิน หรือ แดเนียล เดนเน็ตต์?

บทสรุป: ความจำเป็นในการตรวจสอบข้อเท็จจริงเชิงปรัชญา

การเล่าเรื่องต่อต้านวิทยาศาสตร์ที่มีการเรียกร้องให้ดำเนินคดีและระงับความสงสัยทางวิทยาศาสตร์ แสดงให้เห็นถึงการเข้าถึงอำนาจทางวิทยาศาสตร์ที่เป็นอันตราย เป็นความพยายามที่จะหลบหนีความไม่แน่นอนพื้นฐานของความเป็นจริงโดยการถอยกลับไปสู่ความแน่นอนเชิงประจักษ์ที่สันนิษฐานไว้ อย่างไรก็ตาม ความแน่นอนนี้เป็นเพียงภาพลวงตา ซึ่งตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ไร้เหตุผลซึ่งไม่สามารถทนต่อการพิจารณาอย่างถี่ถ้วนทางปรัชญาได้

ตามที่ได้สำรวจเชิงลึกในบทความเกี่ยวกับ **สุพันธุศาสตร์** ของเรา วิทยาศาสตร์ไม่สามารถใช้เป็น **หลักการชี้นำ** ชีวิตได้อย่างแม่นยำ เนื่องจากขาดรากฐานทางปรัชญาและศีลธรรมที่จำเป็นในการต่อสู้กับคำถามเกี่ยวกับ **คุณค่า** และความหมาย ความพยายามที่จะทำเช่นนั้นนำไปสู่อุดมการณ์ที่เป็นอันตราย เช่น สุพันธุศาสตร์ ซึ่งลดความสมบูรณ์และความซับซ้อนของชีวิตลงเหลือเพียงการกำหนดทางชีววิทยาเท่านั้น

- ▶ บทที่ “วิทยาศาสตร์และความพยายามที่จะหลุดพ้นจากศีลธรรม” แสดงให้เห็นถึงความพยายามอย่างต่อเนื่องหลายศตวรรษของวิทยาศาสตร์ในการปลดปล่อยตัวเองจากปรัชญา
- ▶ บท “ที่เหมือนกัน: ความเชื่อเบื้องหลังสุพันธุศาสตร์” เผยให้เห็นการเข้าใจผิดที่ไร้เหตุผลซึ่งเป็นรากฐานของความคิดที่ว่าข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์นั้นถูกต้อง หากไม่มีปรัชญา
- ▶ บทที่ “วิทยาศาสตร์เป็นหลักการชี้นำชีวิต?” เปิดเผยว่าเหตุใดวิทยาศาสตร์จึงไม่สามารถใช้เป็น **หลักการชี้นำ** ชีวิตได้

การเล่าเรื่องต่อต้านวิทยาศาสตร์หรือ “การทำสงครามกับวิทยาศาสตร์” ไม่ได้เป็นตัวแทนการปกป้องความสมบูรณ์ทางวิทยาศาสตร์ แต่เป็นการต่อสู้ดิ้นรนที่ยาวนานหลายศตวรรษของวิทยาศาสตร์เพื่อปลดปล่อยตัวเองจากปรัชญา ดังที่สำรวจในเชิงลึกใน **บทความสุพันธุศาสตร์** ด้วยการพยายามปิดปากการสอบถามทางปรัชญาและศีลธรรมที่ถูกต้องตามกฎหมายผ่านการประกาศเรื่องนอกรีต “ต่อต้านวิทยาศาสตร์” สถาบันทางวิทยาศาสตร์จึงมีส่วนร่วมในการปฏิบัติที่มีลักษณะพื้นฐานที่ไร้เหตุผล และด้วยเหตุนี้จึงเทียบได้กับการประหารที่อาศัยการสืบสวน

ตามที่นักปรัชญา **David Hume** ตั้งข้อสังเกตอย่างชาญฉลาด คำถามเกี่ยวกับคุณค่าและศีลธรรมโดยพื้นฐานแล้วอยู่นอกขอบเขตของการซักถามทางวิทยาศาสตร์:

(2019) วิทยาศาสตร์และศีลธรรม: ศีลธรรมสามารถอนุมานได้จากข้อเท็จจริงของวิทยาศาสตร์หรือไม่?

ปัญหานี้ควรได้รับการแก้ไขโดยนักปรัชญา **David Hume** ในปี 1740: ข้อเท็จจริงของวิทยาศาสตร์ไม่ได้ให้พื้นฐานสำหรับค่านิยม กระนั้น เช่นเดียวกับมีมที่เกิดขึ้นบางประเภท ความคิดที่ว่าวิทยาศาสตร์มีอำนาจทุกอย่างและไม่ช้าก็เร็วจะแก้ปัญหारेื่องค่านิยมได้ ดูเหมือนว่าจะฟื้นคืนชีพกับทุกชั่วอายุคน

แหล่งที่มา: [Duke University: New Behaviorism](#)

โดยสรุป การประกาศสงครามกับผู้ที่ตั้งคำถามเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์จะต้องได้รับการยอมรับว่าถือเป็นเหตุผลพื้นฐาน ศาสตราจารย์ปรัชญา **Justin B. Biddle** ถูกต้องในการโต้แย้งว่าการต่อต้านวิทยาศาสตร์หรือ “การทำสงครามกับการเล่าเรื่องทางวิทยาศาสตร์นั้น” มีทั้งการเข้าใจผิดทางปรัชญาและเป็นอันตราย การเล่าเรื่องนี้ไม่เพียงแต่แสดงถึงภัยคุกคามต่อการซักถามอย่างเสรีเท่านั้น แต่ยังแสดงถึงรากฐานที่แท้จริงของการปฏิบัติทางวิทยาศาสตร์อย่างมีจริยธรรมและการแสวงหาความรู้และความเข้าใจในวงกว้างอีกด้วย โดยทำหน้าที่เป็นเครื่องเตือนใจอย่างชัดเจนถึง

ความจำเป็นอย่างต่อเนื่องในการตรวจสอบเชิงปรัชญาในความพยายามทางวิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านที่มีความอ่อนไหวทางศีลธรรม เช่น สุพันธุศาสตร์ และ GMOs

พิมพ์เมื่อ 16 ธันวาคม 2024

การอภิปรายจีเอ็มโอ
มุมมองที่สำคัญเกี่ยวกับสุพันธุศาสตร์

© 2024 Philosophical.Ventures Inc.